

Devätnásta nedel'a cez rok B

11. august 2024

Jn 6, 41 - 51

Milé sestry a bratia v Kristovi

Mnoho ľudí sa dnes cíti byť zneistení svetom, v ktorom žijeme a v ktorom sa všetko rýchlo vyvíja, mení - nielen technika, ale aj pohľady na život, menia sa problémy s ktorými sme počas života konfrontovaní. Skúsenosť už často nemá takú hodnotu ako voľakedy. Rozšírili sa obzory ľudí, často sa vyjadrujeme k veciam, ktorým celkom nerozumieme. Nie je ľahké byť v tejto situácii učiteľom, dnešný človek nechce poznať svoje limity. Vždy sa ponúkajú zjednodušujúce riešenia, ktoré síce na prvý pohľad vyzerajú správne a zdajú sa aj byť logické, a predsa vo svojom zárodku obsahujú niečo iné ako pravdu. Väčšine ľudí stačí k vedomiu pravdy to, že sa jedná o ich pevné presvedčenie, ktoré si už nepotrebnú nejako overovať. Nazdávajú sa, že sa predsa nemôžu myliť.

Dnes nám evanjelium priblížilo diskusiu Ježiša so zástupom, ktorý po rozmnožení chleba na pustatine vyhl'adal Ježiša a pýtal sa, čo môže od neho čakať. Rozmnoženie chleba predstavovalo silné znamenie, ktoré symbolizovalo Ježišov úspech u zástupov. Ježiš presvedčil naraz masu asi 10 000 ľudí - 5000 mužov a veľa žien a detí. Zástupy sa na pustatine mohli presvedčiť, že Ježiš naozaj sýti ich skutočné potreby. Berie na seba ich životy, ich starosti. Evanjelista naznačil, že Ježiš dáva pokrm pre skutočný život, dáva pokrm z neba.

Prijať tento pokrm vyžaduje zmenu vnútorného postoja. Väčšina zo zástupu sa uspokojila s vonkajším hodnotením situácie - jedli sme z chleba a nasýtili sme sa. To bolo niečo lákavé. Ďalší krok, aby a Ježišom spolu kráčali smerom k Bohu, k základu života, k tomu už bola potrebná ozajstná viera, sa už neodhodlali spraviť. Je to podobné ako s pravdou. Spraviť krok ku skutočnej pravde býva ťažké, pretože to žiada aj určitú duchovnú námahu, tu okrem túžby poznať musíme si aj klásť otázky, musíme byť ochotní svoju pravdu aj spochybníť. Rovnako viera nie je pohybovanie sa v nadhviezdnych výškach, ale ona musí byť aj spochybnená životom, aj otázkami. Ozajstná viera sa odlišuje od viery navonok, ktorá je postavená len na úcte. Nie je to viera, ktorá sa uspokojí len s vonkajším prispôbením sa okoliu.

Ježiš žiada od nás niečo viac. On je náš učiteľ a my sa v cirkvi už po stáročia učíme chápať, čo naozaj učil. Učíme sa preniesť to do svojho vlastného života. Už to je ťažká úloha. Pretože sú s tým spojené otázky, pochybnosti. Ale tým sa to ešte nekončí. Ježiš nás nevidí izolovaných od ostatnej spoločnosti, od života, ktorý nás obklopuje. Ježiš chce byť chlebom pre život sveta. Neznamená to, že si nás chce nejako výlučne viazať na seba, ale znamená to, že aj my sa máme snažiť - s jeho pomocou - dať tomuto svetu tú správnu chuť. Aj my máme byť otvorení pre svet, pre život, máme prinášať chlieb, ktorým je Kristus do tohoto sveta.

Ježišovi poslucháči radšej zostali na vonkajšej rovine. Ich argumenty pritom sa zadli byť logické: veď ho poznáme, je to syn tesára tu zo susedstva, zo zapadlého Nazareta. Poznáme aj jeho bratov a bratrancov. Podobné argumenty často zaznievajú aj dnes. Poznáme, počuli sme, čítali sme to tam a tam - na tom portáli.

Ľudia vo chvíľach neistoty vidia len to vonkajšie - vnímajú len vonkajší chlieb, len mannu - počítajú jej množstvo. Zabúdajú, že vonkajší pokrm slúži niečomu hlbšiemu - skutočnému životu. Skutočný život nie je sýtený len vonkajšou potravou. Zástupy si neuvedomili, že na púšti ľud živil nie Mojžiš, ale Bohsám, keď cez Mojžiša posilňoval ľudí na ich putovaní. On sýtil duše, životy ľudu, on im pomáhal, aby sa nevzdali.

Rovnako ani dnes nechce byť Ježiš lacným divotvorcom, ktorý na požiadanie spraví zázrak, ale chce sýtiť tie hlbšie vrstvy našej duše. chce sýtiť hlad našej duše po skutočnej pravde, po skutočnej láske, po skutočnom dobre. Nesmieme zabudnúť, že v osobe Ježiša Krista sa nám dáva sám Boh.

Pre jeho poslucháčov a krajanov bolo divné, že majú Boha spoznať a stretnúť v tom dôverne známom a v istom zmysle aj blízkom Ježišovi. Na tom sa pohoršili. Aj pre nás je niekedy zvláštne hľadať Boha v tom obyčajnom každodennom živote. Viera sa ale overuje práve tam - musí byť spojená so životom, ktorý žijeme a život nás kresťanov má byť spojený s vierou. Musíme sa učiť spoznávať skutočné potreby svojej duše, a tie sú niekedy obyčajnejšie, ako báva lákavá ponuka kdesi z médií.

Nečakajme, že Boh sa nám prihovorí nejakým zvláštnym znamením, že nám pošle slávnostné pozvanie vytlačené na ozdobnom papieri po nejakom nebeskom poslovi. Ak ho nenájdeme vo svojom obyčajnom živote, darmo budeme čakať na nejaký zázrak, znamenie z neba. Boh - ako povedal Ježiš krajanom - takéto znamenia nedáva.

Snažme sa aj my kráčať za Ježišom, kráčať spolu s ním, s ním hľadať jednotu s Bohom. Nehľadať len náboženstvo postavené na vonkajšej úcte, pretože tá dnes je a zajtra byť nemusí, ale hľadáme s Ježišom boha samotného. Ježiš je živým chlebom, ktorý zostupuje z neba a zároveň nás privádza spolu s ním k Bohu. Ježišu daj, aby sme na tejto ceste ozajstnej viery vytrvali. Daj aby sme aj my vedeli svedčiť v dnešnom svete o ozajstnej pravde, dobre, láske.